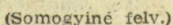

„Modern” inkvizítorok

A szőregi üzemből a jó minőségű falitéglat Szegedre és környékére szállítják lakóházak építkezéséhez. Járásszerte is sok családi otthon épül a szőregi téglákból. Képzünk: a körkémencéből a kihordás a kész téglát egyenesen kocsikra rakják, hogy mielőbb az építkezéshez kerüljön az anyag.

Gyorsítani kell a kukorica törését, a kukoricaszár és a cukorrépa betakarításának ütemét

Az országos átlagnál, szinte valamennyi idősebb munkában, számottevően jobb eredményeket értek el az azok a közös gazdaságok, amelyek csatlakoztak a gyomai és a szarvasi járás közös gazdasági által kezdeményezett öszi betakarítási versenyhez. Békés megyében, ahonnan a mozgalom elindult, az MTI legfrissebb jelentései szerint szeptember 30-ra, tehát pontosan a vállalt határidőre, valamennyi járásban végeztek a napraforgó betakarításával. Nem kis feladat volt ez, mert hiszen ebben a megyében az idén mintegy 23 000 holdon termelték ezt a fontos olajos növényt.

Széleskörű önállóságot kapott 42-es Autóközlekedési Vállalat

**helső átszervezést hajtsa-
nak végre a vállalatnál.**

Erre vonatkozólag már az első lépéseket megtették. Például a Tisza-pályaudvaron a vasúti el- és felfuvarozásnál elérték, hogy naponta egy gépkocsi egyenapi munkáját megtakarították. Az átszervezés csak néhány napja történt, és most a vállalat vezetősége a további lehetőségeket méri fel.

Tegnap tartotta alakuló közgyűlését a Hullám utcai lakásszövetkezet

Tegnap délután a tanács-
háza üléstermébe gyűltek
össze az 1961-es év első lak-
kasszövetkezetének leendő
tagjai. A Hullám utcán épülő
szövetkezeti lakóház 43 gaz-
dára lett lakásának boldog
tulajdonosait Bárdos Miklós,
a városi tanács építési és
közlekedési osztályának ve-
zetője köszöntötte az alakuló
közgyűlésen. Kovács István,
a Hazafias Népfront I. ke-
rületi bizottságának elnöke
fogadta be ezután az új »la-
kótársakat« a kerület nagy
közösségébe, majd sor ke-
rült a szövetkezet alapsza-
bályának ismertetésére és a
7 tagú igazgatóság, valamint
a 3 tagú felügyelő bizottság
megválasztására. A közgyű-
lés az igazgatóság tagjaivá
választotta Fekete Istvánt, a
Textilművek dolgozóját, Ha-
lász Mihályt, a Vas- és Mű-

Nemrégiben nagy monddott XXIII. János a katolikus klérus szédében józanságra, a kormányok, a főcsökkentésre és a készségre buzdította hatalmak vezetőit. Ber elgondolkodott ezen a beszéden. Mita volna az egyház, de több évtizedes politikáját? Vagy elisszákat akar építeni a hangzatos beszégen, XXIII. János kar adcsól... Beszámaga és egyházi vezetők legkevésbé k... Por volt az, látván tűzijáték, amitol a rek elveszíthetik dási képességüket.

I.

— Az egyházak Világtanácsának genfi hírügynöksége szerint a francia ifjúságnak legalább 75 százaléka ateista. Petit atya, a Katolikus Diákok Francia Szövetsége részéről legutóbb azt a kijelentést tette, hogy a francia ifjúságnak csupán egy negyede tartozik a keresztény felekezetekhez.

Ennél fájdalmasabb panaszai is vannak azonban az egyházaknak, s mindenekelőtt a katolikus klérusnak. Ezek a panaszok pedig nem tegnap termettek, már régóta beárnyékolják az egyház tevékenységét. Mar XI. Pius elsírta, hogy: »A XIX. század legnagyobb botránya, hogy az egyház elvesztette a munkásosztályt«.

Ez a folyamat társadalmi törvény, tendencia. Amint nagyobb és nagyobb tért hódít az emberi megismerés, a természet és a társadalom ösztönös vagy egyedül tudományos materialista szemlélete, úgy inognak meg az istenhit pozíciói a lelkekben. A tudomány érveivel szemben nincsenek hathatós ellenérvek. Ezért, ha az egyház lassítani akarja hívei elpártolását, az ateizmus térhódítását, a nyílt csata mellett és helyett körmönfönt módszerekhez kénytelen folyamodni.

2.

A harc természetesen a legnagyobb egységet, a munkásokztálytér folyik. Ez nyíltan bevallott egyházi törekvés, már ugyancsak XI. Pius által is megfogalmazva: »A papság erőinek és tevékenységének legnagyobb és legjobb részét arra kell fordítani, hogy a munkástömegeket visszanyerje Krisztus és az egyház számára«.

Mit jelent ez a gyakorlati tevékenységben? Elsősorban és mindenekelőtt kicsavarni kezéből az ideológiái fegyvert, vagy ahogy »összentsége« fogalmaz: »Le kell küzdeni és szét kell zúzni a

akuló közgyűlését

szaki Nagykereskedelmi Vállalat dolgozóját, **Török Károly** építésmérnököt, továbbá **Dobó Istvánnét**, a Tejfeldolgozó Vállalat dolgozóját, **Körmendi Istvánné** kórházi alkalmazottat, valamint **Ambrus Ferencet** és **Pataki Istvánt**.

A felügyelő bizottság elnökekül **Kakuszi Lászlót**, a Statisztikai Hivatal munkatársát választották meg. Tagjai **Nagy Jenőné**, a Textilművek és **Bitó Sándor**, a Gázművek dolgozója lettek.

Az új lakásszövetkezet tagjai ma reggel 7 órától a pályaszínen veszik át új otthonuk kulcsait s a lakások átvétele után nyomban meg is kezdhetik a beköltözést.

A jövő hét folyamán sor kerül a Petőfi sugárúti lakásszövetkezet alakuló közgyűlésére is.

kommunizmus erőfeszítéseit...» »A szocializmus és kommunizmus nagy benyomást keltő előrehaladása, a munkástömegek növekvő vállalási apostázája vitathatatlan tények, komoly gondolkodásra késztetnek».

Végig tartó elkeseredet harcot vállaltak ezért az egyházak, s egy percig sem kétséges, hogy most, amikor a világméretekben folyik a szocializmus és a kapitalizmus versenye, nem marad semleges az egyház. Az anglikán püspök sem magánkezdemenyezésből hangoztattatja a köteleességét, mely a szerepvállalás során a klérusra hárul. »Az egyház tudja, mit akar« — hangsúlyozta, — meg akarja keresztelni a munkásvilágot vagyis magába akarja olvasztani oly módon, hogy lemondja a társadalom marxista koncepciójáról.«

Megpróbálták ezt „szépszerével» is, meg erőszakal is. A francia gyárakban megszervezték az úgynevezett munkás papi missziókat. A „munkáspapok» ellenben olyan változásokon mentek keresztül, amelyek többségüket elszakították az egyháztól. A térítő tért meg nem egy esetben. E módszer kudarcát látva pedig éppen XXIII. János folymadott erőteljesebb eszközökhöz — a kapitalista állam mindenkor élvezett hivatalos támogatásának hatékonyabbá tételéhez. Minden intézményben divattá vált az egyháztól eltávolodott dolgozók visszatérítése »állami» segédlettel, de legpregnansabban a francia hadsereg kötelékében figyelhető meg és tanulmányozható ez a módszer, ahol *De Gaulle* tábornok külön aldasát és segítségét adta az akcióhoz. A hadsereg tisztszjei messzemenően kihasználják a hadsereg vallási alaktalanságát arra, hogy növeljék az egyházi befolyást, hiszen a katonai szolgálat, mint a *Le Croix* című egyházi lap írja, »gondviselészerű alkalom, hogy az egyház a fiatalok tömegeivel kapcsolatol létesítsen». Ily módon a hadsereg az egyház tartalékává válik.

Az akció természetesen egyre szélesebb méreteket ölt. Két éve nemzetközi katonai zárandókatot vezetett Lourdesbe, s idén megismételték ezt az »egyházi hadgyakorlatot« — 25 ezer francia katonát vezettek föl a zárandók helyre. És bármennyire nevetésre ingerel is az újabb adat — igaz: az újoncok kiképzésében nemcsak a jobbra át, meg a fegyverforgatás szerepel, hanem fontos tárgy a katekizmus is!

3.

A gyakorlat természetesen nem minden — ahhoz ideológiai vezérelvek is szolgálnak, s ezek sokkal inkább elárulják az igazi célt, mint a »praktikus« gyakorlati, módszerbeli apróságok és »finomságok«. S ha a franciák előljárnak a gyakorlatban — *Bonn adja az ideológiát*, minthogy amúgyis ez-mi központtá vált a militarista hatalmak között.

Milyen elvek mellett tehát lándzsát a mai politikai klerikalizmus? Mit mond a bonni klerus, amely most a Vatikánnal is hangosabb és szélsőséesebb, de őszintesége áldásával?

A politikai klerikalizmus látszatra megpróbálja a legkényelmesebb pozíciót elfoglalni — úgy tesz, mintha a világméretű harcban sem ide, sem oda nem tartoznak; nem nyíltan helyesli az imperializmust, s »harmadik-utas« politikát hirdet, hogy ezzel nyerve meg a hívőket a cselekvő antikommunizmusnak. Beszél a klérus társadalmi és szociális igazságokról, az osztályellentétek leküzdéséről — magát mintegy az osztályok fölé helyezve —, de semmit nem tesz azért, hogy az osztályellentétek és a szociális igazságtalanságok egyetlen forrása, a tőkés magántulajdon megszűnjék. A

nemzetet, mint egységes testet kezelik, a nép minden rétegének közösségéről papolnak, az »eszmei« osztálybékéről és az egykor ellentétes osztályok együttműködéséről, hogy eltereljek a figyelmet valódi osztályjelzőikről. Szorgalmas propagandistái váltak például a nyugatnémet egyházi vezetők a »népi közösség« eszméjének, amelynek megvalósítása nem volna egyéb, mint a hirhedt »népi kapitalizmus« — a monopólióké változatlan egyeduralmával.

»Mindenkinek a magáét — nem mindenkinek egyenlően« — ez a politikai klerikalizmus legfontosabb társadalmi-politikai alapelve. Ránézvén nem is derül ki azonnal ennek az elvnek a ravaszsága. Mit ért ezen az elosztási viszonyon a klérus? Hol a mérték, amellyel kiméri kinek-kinek a magáét és mekkorák a különbségek az egyenlőtlen mennyiségek között? Az egyházi fogalmazás bármikor tetszés szerint értelmezhető, s természetesen, hogy a klérus ragaszkodik is ehhez az értelmezéshez.

Ez a képmutató és hamis ideológia abban a politikai szándékban gyökeredzik, hogy megfossza a munkásszótályt forradalmi ideológiájától és cselekvőkészségtől, ütoerejétől, harcokeségtől, s ezáltal a monopoltoke jámbor szolgájává, örök alattvalójává tegye.

Nem únja a politikai katolicizmus a régi és kopott »vádak« felújítását sem. Azt prédikálja szüntelenül, hogy »a kommunizmus óriási veszélyt jelent az egyéniségre, a családi életre és szabadságra«. De melyik társadalomban bontakozhat ki szabadságban az egyéniség; melyik társadalomban szilárdabb és harmonikusabb a családi élet és melyikben korlátozott az egyéni szabadság!? Nálunk csak olyan emberek panaszkodhatnak korlátozott szabadságról, akik a közösség szabadságát akarják korlátozni, de az osztálytársadalomban mindenki szabadságát anyagi lehetőségei szabják meg elsősorban.

Hogy a politikai klerikalizmus milyen mélyre súlylyed és mennyire szembe került már magával az egyház «eredeti» tanításával is, arra ezek mellett legszemléletesebb példa a háború és béke kérdésében elfoglalt «elvi» álláspontja. A háborút valóságos kommunizmusellenes «üdvösségterv»-nek tartja és nyíltan szembe helyezkedik a békés egymás mellett élés elvével. *Ideológiai törekvése, hogy az atomháborút erkölcsileg igazolja.*

Áldásukat adják egy esetleges atomháborúra, s milyen pimasz cinizmussal. Azt írja erről egy jezsuita, bizonyos Gundlach páter: *"S ha ebbe a világnak bele kellene is pusztulnia, az sem volna érv a mi érvelésünk ellen"*. Ez már nem egyéb, mint klerikális militarizmus, klerikális fasizmus! Az egyház és a bonni örültek testvérszövetsége, a revanizmus és militarizmus "felszentelése". A politikai klerikalizmus ad tehát ideológiát az emberiség legveszettebb ellenségének, Adenauer fasizta rendszerének.

4

Erről nem beszélt XXIII. János pápa... Nem tudunk olyan pápai enciklikáról sem amely rendre intené Adenauer fekete ideológusait. Olyanféle dolog tehát ez, mint mikor két zsebmetsző összecsájk. Amíg az egyik tetszetősen szóval tartja a kizsármított áldozatot, addig a másik könnyen elvégzi a »pizkos munkát«. A mai politikai klerikalizmus — mint ideológiájából is kiderül — vállalkozik az emberiség inkvizitorának szerepére, a »modern« inkvizícióra. Hogyan is mondja az Evangélium: »Csacskedetekből iteltetek!«

S. L.